

Prosekali jsme se rájem

Národní park Odzala-Kokoua je jedním z největších v celé Střední Africe. Ukrývá obrovské množství biodiverzity a jeho

na cestách

naprostou většinu pokrývá tropický deštný les. Žijí zde ještě tisíce slonů, ale jejich počty každoročně klesají. Žijí zde také početné populace goril nížinných a šimpanzů. Na západní straně přiléhá park ke Gabonu a ve všech ostatních směrech lemuje jeho hranice městečka a vesnice podél cesty na konžském území. Do samotného nitra parku pronikají stovky pytláků, někteří hledají menší kořist pro obživu a maso, jiní jdou komerčně za lovem lidoopů a především slonů. Obrovská rozloha chráněného území má i své slabiny právě ve špatné možnosti kontroly a ochrany. African Parks řídí park již několik let a snaží se ilegální lov držet na uzdě. Díky řediteli parku Leonu Lamprechtovi jsem se mohl na tři týdny ponořit s pěší hlídkou do temnoty pralesa a zdokumentovat pro svůj film jejich úsilí i krásnou přírodu, kterou jsme procházeli. Bylo nás pět, na zádech měl každý z nás vše, co na dvacet dnů potřeboval a šli

Do samotného nitra parku pronikají stovky pytláků, někteří hledají menší kořist, jiní jdou za lovem slonů.

jme. Žádné cesty v pralesě nejsou. Fyzicky to byla jedna z nejnáročnějších věcí, které jsem kdy v životě podnikal. Ale stála za to! Nová přátelství a velké dobrodružství. Lodivod Zito nás odváží desítky kilometrů do nitra parku. Šedesát strážců, kteří národní park velký jako Černá hora střeží, jsou rozdělováni do hlídek po čtyřech a každá začíná svou třítýdenní misi jinde. Já jsem se přidal k té, která měla za úkol projít tu nejvzdálenější

oblast parku na severozápadě. Řeka Mambili a její přítoky se kroutí panenským pralesem a každých několik vteřin se mění scenérie. Tu proplováte pod hustou klenbou korun stromů, tu máte široký rozhled na břehy porostlé trávou. Do cesty vám řeka velmi často připleče padlý strom nebo liány. Někdy se jim dá vyhnout, někdy lodivod zaručuje a padlý strom svou 12metrovou dřevěnou kánoí (pirogou) jednoduše „přejeďe“, jindy je potřeba chopit se mačet či

motorové pily. Krokodýly vyhřívající se po ránu na pahýlech stromů jsem po pár hodinách přestal počítat.

Druhého dne plavby proti proudu jsme ale ucítili hutný zápach hnijícího maso. Přirazili jsme ke břehu a vydali se pátrat je jeho zdroji. Po půlhodině prodírání se bujným podrostem jsme narazili na mršinu slona. Ležel tam již několik týdnů. Stopy hyen skvrnitých okolo. Stopy lidské přítomnosti jsme nikde nenalezli. Mladý slon pravděpodobně uhynul přirozenou cestou, což naznačovaly i přítomné kly, které jsme vytáhli z čelisti. Je ale možné, že pytláci slony jen postřelili a on zemřel až později, aniž by jej pytláci dopadli.

Arthur F. Sniegon

(převzato z <http://save-elephants.org>)

GYMTRI

číslo 2

prosinec 2013

1. ročník

Jak to bude s klubovnou?

Redakce školního časopisu nemá informaci, zda s nápadem na vybudování studentského klubu přišlo Rodičovské sdružení, nebo studenti, ale je jisté, že "rodičák" a škola klubovnu zařídili a studenti jsou rádi, že ji mají. V listopadu byla klubovna otevřena a spolu s ní se objevily - kromě radosti - i starosti. Jednak není jasné, jak se bude využívat. Studenti chtějí, aby v ní mohli svačit (jak zabránit, aby sedačky nebyly znečištěny jídlem a nápoji?), aby v ní mohli být o přestávkách (místnost bude přes den využita jako učebna), aby v ní mohli poslouchat hudbu (nainstaluje škola nějaké audio zařízení?), a naposled by studenti byli rádi, kdyby v klubovně byly k dispozici počítače, časopisy, knihy, stolní fotbal, sedací pytle a společenské hry.

Jedni narhují, aby se v klubovně neučilo (a nevázaly se k ní žádné povinnosti), tj. aby sloužila pouze k relaxování. Jiní říkají, že místnost využijí pro diskusní kroužky, filmový klub, k tichému samostudiu a podobně. Jedním dechem také studenti dodávají, že by se v klubovně neměl ničit nábytek, nemělo by se čmárat po stolech a hlučet (radikálnější studenti dokonce v miniprůzkumu požadovali pro klubovnu zákaz diskoték a vodění psů!). Jak tedy dosáhnout toho, že v místnosti nebude muset sedět dozor a studenti si sami zajistí klid a pořádek? Není to náhodou téma pro studentský parlament?

Možnosti jsou v této krásně zařízené klubovně velké (za vybavení je nutno poděkovat Rodičovskému sdružení, které investovalo víc jak sto dvacet tisíc korun, první kalkulace počítala s náklady okolo 175 000 - skutečná částka by měla být okolo 127 000 Kč. Za dobrou cenou nábytku stojí vendryňská firma ing. Zawady). Stoly i pohovky lze přestavět a místnost tak přizpůsobit účelu využití. Důležitý bude dialog mezi studenty a vedením školy. Studenti by rozhodně neměli být pasivní, ale měli by své požadavky předložit vedení školy a Rodičovskému sdružení prostřednictvím už zmiňovaného parlamentu. Školní časopis za rok přinese zprávu o tom, jak je klubovna využita a zda se během provozu vyřeší, k čemu bude určena. Otázka na závěr: Co je nejlepším důkazem, že každoroční čtyřsetkorunový příspěvek na "SRPŠ" nebo zakoupení vstupenky na večírek rodičů a přátel školy má smysl?

(rb)

Školní dvouměsíčník Gymtri
redaktor: Mgr. René Brauner
e-mail: casopis@gymtri.cz
sazba Scribus

GYMTRI

L. Hejlík
rozhovor
na straně 6

Anketa
čtete
na straně 3

50 odstínů...
fejeton
na straně 4

Duel - cestování autobusem

Pokud jde o mě, autobus mi absolutně vyhovuje. Auta nejsou mým koníčkem a až dodnes mě jedinkrát nenapadlo si nějaké pořídít. Svého svobodného ducha si nenechám ztotožnit kupou železa a povinným

ručením. Hraje v tom roli i to, že Těšín s Trincem dělí vzdálenost sotva deseti kilometrů a spoje jezdí každou chvíli.

Pokud jezdíte autobusem, máte stále dostatek pohybu. Ráno krátký sprint, během dne trocha chůze tam a zpět a jste fit.

Studený motor auta vás ráno nepřivítá slovy:

pro

proti

„Kačenko, jak se máte? Rád vás vidím. Dnes jste na zastávce výjimečně včas, co se stalo?“ Z jízdy se tak mnohdy stává společenská událost a vy máte hned hezčí den. V neposlední řadě jde také o peníze. Znáš totiž asi milion lepších způsobů, jak utratit hromadu peněz...

Kateřina Macurová

Přiznávám, že mám štěstí. Vše, co potřebuji, mám dva tři kroky od pohodlí domova. Sem tam se ale bohužel octnu v životohrožující situaci, kdy nemám řidiče, a jsem nucena cestovat autobusem.

V takových chvílích je třeba usilovný trénink, a to jak psychický, tak samozřejmě fyzický. Pořádně zapráhnout bránci a vnější mezižební svaly k mohutnému nádechu a být připravený na to, že výpary z podpaží spolupasažérů se pokusí

narušit moji dýchací soustavu. O cvičeném kyselém úsměvu a toleranci vůči narážkám řidiče, když nemáte přesnou částku na lístek, či milým babičkám, jež vystavujete nebezpečí infarktu, když vám zpod sukneš nemorálně třetí koleno, už ani nemluvě. Autobus je zajímavý v tom, že v zimě je v něm zima a v létě pořádné teplo, čímž výrazně prohlubuje vztahy zúčastněných ještě mnohem víc.

Soňa Daňová, 3. E

Vtíp šéfredaktora: Autobus byl narvaný tak, že stál i řidič.

Školní časopis hledá autory

Máš novinářské ambice, umíš napsat reportáž nebo udělat rozhovor? Píšeš básně nebo povídky? Vyznáš se v módě, hip hopu, golfu? Napiš o tom článek.

Zvládneš namalovat obrázek či vyfotit zajímavou fotku? Nenech si to pro sebe a publikuj na stránkách Gymtri.

Ukaž spolužákům a učitelům, kým opravdu jsi!
Kontakt: casopis@gymtri.cz

Povídka

UVĚZNĚNÁ

Grace zavřela a smýkla se mnou tak silně, až mi to při nárazu zády do zdi vyrazilo dech. Chtěla jsem do sebe prudce nasát vzduch, ale zabránila mi v tom její ruka, jež mi pevně sevřela hrdlo. Začala jsem se dusit. „Co sis myslela, ty štetko?“ zasyčela mi zlostně do tváře. Zrzavé kudrlinky jí odstávaly od hlavy víc, než obvykle. Zelené oči, jindy zdánlivě laskavé, plály zpoza brýlí hněvem. Drtila mi krk, nezmohla jsem se na odpověď. Vzdušně jsem jí opětovně pohled a odolávala nutkání ji zabít. Ne že bych to nedokázala.

Grace se ušklíbla. „Snad jsi nečekala, že se ti opravdu povede utéct?“ zeptala se milým hlasem. Rudě nalakované dlouhé nehty se mi zaryly hlouběji do kůže a já ucítila krev. Pokusila jsem se vyprostit, nebo alespoň roztáhnout křídla, ale držela mě pevně přišpendlenou ke zdi.

„Tak to jsi mne zklamala, Ricky.“ Předstírala lítost. Najednou stisk povolil a já se svezla na zem. Dlaněmi jsem si objímala zakrvácený krk a lapala po dechu.

Grace se narovnal a uhladila si doktorský plášť. „Toto, děvenko, je nejméně šestý ústav všech dob. A my,“ pohlédla na mě ze své výšky, „si své Výtvořiny pečlivě hlídáme.“ Vyškrábala jsem se na nohy a provrtávala ji nenávidným pohledem ublíženého dravce, jež se chystá zaútočit. Doktorka se nepěkně usmála. „Takže ty,“ zakončila výsměšně, „nemáš nikdy šanci. Měla bys to už konečně pochopit.“

Otočila se a zamířila k pancéřovým dveřím. Před nimi se na okamžik zastavila. „A nezapomínej, kam patříš.“ S tím zmizela ve dveřích.

Bublala ve mně taková nenávist a vztek, až mi připadalo, že vybuchnu a spolu se mnou lehne popelem celý tenhle podělaný ústav i se všemi jeho laboratorními krysami.

Přes reproduktory zabudované ve stěnách ke

mně dolehl dunivý hlas: „Vrať se k ostatním.“ Zuřivě jsem šklubla hlavou ke kameře zavěšené u stropu. Zatnula jsem zuby a odšourala se k automaticky otevírajícím se dveřím. Chodba za nimi mě dovedla do hlavní sportovní haly. Cestou k ní se za mnou otáčely postupně všechny kamery rozestavené od sebe v pravidelné vzdálenosti.

Před očima mi vyvstal můj poslední pokus o útěk z tohoto blázince. Strach, nejistota, zoufalství. A bolest. Určitě už předtím tušili, že se chystám prchnout, a tajně mi do žil napumpovali nějaké svinstvo... Jenže to, že ho v sobě mám, jsem zjistila teprve, když jsem při první příležitosti chtěla vzlétnout. (Pokračování příště)

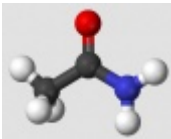
Zuzana Lipovská, 1. E

(foto: M. Wolna, 5.B)

Věděli jste, že...

dobu, ve které žijeme, by se mohla jmenovat *polymerní*?
Stačí doslova jeden jediný pár příkladů:

- dnešní žvýkačky jsou vyráběné ze syntetické gumy na bázi styren-butadienu, látky, která se v přírodě nerozkládá sama. Města s nimi svádějí marný boj, některá dokonce zavedla zákaz jejich plivání na chodník. Po celé ČR je dle odhadů 3,5 miliardy bezejmenných žvýkaček.
- ze stejného základního materiálu je vyráběn hokejový puk, který se opravdovým stává až po přidavku potřebných přísad a po lisování za vysokého tlaku. Na rozdíl od žvýkaček je terčem vášnivých sběratelů. Někteří v ČR vlastní ve své sbírce až 20 000 kousků.

Dagmar Mitrengová

Sudoku (středně těžké)

	6			5	3	7		
			6		9		8	
1			2	8				
9		5						3
	8					6		4
				7	2			3
	9		3		5			
		7	8	6				2

Smějeme se s Romanou Cieslarovou

Student ze Saudské Arábie studující v Praze píše svému otci:

„Tati, všichni se na mě divně dívají, protože všichni jezdí do školy autobusem, jen já autem!“

Otec odpovídá:

„Dobře, synku, posílám ti autobus!“

Sedí dva vyhladovělí studenti na koleji a fantazírují: „Co takhle začít chovat prase?“

„Jsi blázen? Co ta špína? A ten smrad?“

„Si zvykne...“

„Kdyby nebe vyslyšelo dětské modlitby, nezůstal by naživu ani jeden učitel.“

Perské přísloví

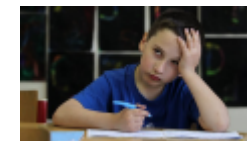
Anketa

učitelé

Měli by:

- se chovat příjemně
- komunikovat se studenty a ne si mumlat pod nosem, aby ta hodina nebyla nudná
- pochopit, že i studenti mají zájem se učit a někdy se někdo i zmýlí nebo na něco zapomene
- mít kvalitnější hodiny, vedené zábavnou formou, ať to baví jak učitele, tak žáky
- využívat více zajímavosti z daného oboru, upoutat pozornost žáků hrou, videem, pokusem
- využívat různé interaktivní metody
- učit to, co je přínosné a využitelné pro naši budoucnost
- pochopit, že každý má svůj volný odpolední čas a nemusí vždy sedět šest hodin nad učením
- být více otevření novým způsobům a druhům výuky
- povolit užívání notebooků místo sešitů

- na hodinách cizích jazyků mluvit jenom v daném jazyku, učit tak, aby to žáci pochopili a nemuseli danou látku jen memorovat
- se připravovat do hodin, neměli by učit učitelé, kteří dostatečně nerozumí látce (např. matematice)
- povzbuzovat studenty do učení, mít studenty jako kamarády
- být přísní, být pro studenty autoritou
- se snažit naučit studenty co nejvíc v hodinách a nedávat zbytečně mnoho domácích úkolů, které stejně většina neudělá

Neměli by:

- být na nikoho vysazení, ke všem by se měli chovat stejně
- vše hodnotit jen známkami
- hovořit monotónně
- si myslet, že jejich předmět je ten nejdůležitější
- rozdat materiály a říct, naučte se to sami
- se rozčilovat kvůli každé blbosti

studenti

Měli by:

- se chovat slušně
- se učit doma, a ne v jedné hodině na druhou
- být aktivnější v hodině, ochotnější a zdvořilejší vůči učitelům
- si připravit originálnější výmluvy, aby nás aspoň trochu pobavili, když už nás neohromují svými vědomostmi
- spolupracovat s učiteli
- se chovat tak, jak by chtěli, aby se k nim chovali druzí

Neměli by:

- se učit do biologie v hodině ZSV a naopak

- používat mobily a jinou rozptylující elektroniku v hodinách pod sankcí vyloučení ze studia

- si myslet, že gympl stačí vychodit - je ho třeba vystudovat!
- soustavně kritizovat okolí, ale naučit se hledat chyby nejdříve u sebe a umět přijímat i natahovat pomocnou ruku

- nízce uvažovat, páchat hulvátství a vandalismus na vybavení školním i jiném
- se bránit samostatnému myšlení

- se "budit" jen tehdy, když zaslechnou: "Napište si..." A pak psát, aniž by uvažovali

50 odstínů růžové

Když jsem se před rokem a půl rozhodla přihlásit do konkurzu na ředitele našeho gymnázia, měla jsem o pracovní náplni osob řídicích školy jen mlhavé představy. Pravděpodobně proto v posledním roce téměř nevycházím z údivu.

Tak například počet řemeslníků a zástupců stavebních firem, s nimiž jsem se letos setkala, rozhodně několikanásobně převyšuje počet řemeslníků, které jsem viděla za celý svůj předcházející život. A tihle stavebníci a řemeslníci vám mají jeden nepřijemný zvyk. Nosí s sebou vzorníky barev. A právě vzorníky se nejednou staly kamenem úrazu.

Když bylo třeba volit barvy pro výmalbu tříd a chodeb, vědoma si svého ne příliš kultivovaného estetického cítění, rozhodla jsem se výběr barev konzultovat. Na všech návštěvách přátel či příslušníků mého širokého rodinného klanu jsem ke kafi na úvod z kabelky vytáhla vzorníky barev. Každý mi řekl, že na tom přece moc nezáleží, a

aby se mě zbavil, vybral nějakou barvu. Každý jinou. Povolala jsem tedy na pomoc kolegy. Zejména jedna hodná kolegyně se mnou trávila ve čtyřicetistupňové výhni, v níž se ředitelna v letních měsících mění, celé hodiny. Příkládaly jsme jednotlivé listy vzorníku na různá místa, představovaly si proměny barvy ve slunečním i měsíčním svitu, zvažovaly názory architektů i výsledky výzkumu psychologů o působení barev na osoby v místnostech apod.

Výsledkem dlouhého a vyčerpávajícího procesu byla vkusná a nepříliš nápadná barva moka kávy, kterou měly být vymalovány všechny školní chodby. Nějaká hodná víla mi zřejmě našeptala nápad, dát vybranou barvou nejprve vymalovat jednu ze tříd. K údivu všech zainteresovaných jsme však za týden vstoupili do třídy, jejíž stěny měly k barvě moka velmi daleko. Byly prostě růžové. (Jsem

vděčna 6. B, že to nese tak statečně a nic mi nevyčeta.) A celý kolotoč nastal znova. V zoufalství jsem si na chodbách téměř prázdné školy prozpěvovala: „Bílá, bílá, bílá, bílá, komu by se nelíbila?“ Jenže záhy se ukázalo, že není bílá jako bílá. Bílá barva stěn a stropů se totiž výrazně odlišovala od bílé barvy (údajně omyvatelných) soklů. Následně mou nervovou soustavu mírně podráždil pan malíř, když začal natírat sokly na chodbách jakýmsi žlutozelenohnědým hnusem. Jeho slova „Schovajte šípy, paní ředitelko, přicházím v míru! To je pouze podkladový nátěr!“ mu možná zachránila život.

Výsledek malování byl nakonec kompromisem, na němž se podepsaly finance, délka prázdnin, pracovní vytíženost malířů v letních měsících atd. Každopádně jsem si se začátkem nového školního roku oddechla, že mám od všech vzorníků pokoj. Bohužel nikoli nadlouho. Při opravě terasy nad

vstupem do školy vytáhli stavebníci vzorník zas. Čtyři lidé včetně zkušeného stavbyvedoucího vybrali barvu, která se téměř nelišila od původního nátěru školy. Když jsem po dvou dnech přicházela ke škole a viděla tu „prasátkovskou“ pink, raději jsem se zkušeně dělníků dotázala, zda se nejedná pouze o podkladovou barvu. Pán mi odpověděl: „Kdepak, to je už hotové. Vybralo si to vedení školy. Divné, co?“

Divné. Myslím, že mě pronásleduje zlý růžový panter. Zbavila jsem se snad všech růžových předmětů v domácnosti. Začala jsem nenávidět jahodovou zmrzlinu. Přestala jsem si malovat růžovou budoucnost. Vzorníky barev jsou mým osobním nepřítelem. A jestli se nám jednou podaří získat prostředky na zateplení budovy a bude se natírat celá škola, přátelé, počítejte s nejhorším, ukážu prstem raději na zelenou. Ta by snad neměla zrůžovět.

Romana Cieslarová

fejton

Rozdíl mezi střední a vysokou školou

Školní rok začal jako obvykle. Nasazuju boty v sedě, zhasínám světlo od pokoje berlemi. Na nic nečekám a už si to pajdám do výtahu na svou první přednášku. (Ano, když mám berle, dokonce i já jezdím výtahem - víte, skákat do desátého patra se dá, ale hned poutat pozornost, že jsem zřejmě vidlák z vidlákova, kde vidláci neznají výtah, není to právě oříškovomléčné.)

V místnosti, která je velká asi jako Gymnázium Třinec, si sedám, kolem mě pomalu více lidí, než žije v mé rodné vesnici, a přemýšlím: „Co já tady dělám?“ Než dokončím svojí myšlenku, přichází profesor. „Omlouvám se, že jdu pozdě,“ promluvil. Však taky jenom o dvacet minut, čili není co řešit: „Příště přijdu včas.“ (Nepřišel.) Nicméně, přednáška byla celkem zábavná a poučná, dozvěděl jsem se třeba, že vyučující rád cestuje po Indii a vůbec se mu nelíbí, že si musí mazat tabuli sám. To, že jsme měli informatiku, nehrálo vůbec roli. Jak by asi taky mohlo, když nám na konci svého poutavého indického příběhu řekl, že obsah první přednášky nalezneme na stranách 12 až 41?

Na další přednášce mě hned na začátku pobavil další profesor. Když zadával své krátké jméno do počítačového systému (Prof. Mgr. Antusak Emil, CSc.) přepsal se, a namísto Antusak napsal Santusak. Ač doteď neznám ostatní jména vyučujících, tohoto pána už z hlavy nevymažu.

Následné hlasité bruuuuuuu v břiše mi naznačilo, že jestliže něco nesním v krátké době, bude žaludek pořádat větší a větší demonstrace. Jdu tedy do menzy. První jídlo. To bude něco! Velká škola, počítám patnáct jídel na výběr. Vidím tak 2 a půl. Půl za tu

šlehačku plovoucí na potápějícím se Titanicu v podobě želé. „No nevádí“ snažím se uklidnit více žaludek než sebe, důležitá je velikost porce. Řeknu to asi tak, jestliže míváte na gymplu hlad a nedej bože si stěžujete na

o čem přemýšlí

velikost porcí, čekejte Dantovu očistu. Jenom z úcty nesrovnávám s holokaustem. Nechávám se tedy inspirovat filmem Sněženky a machři a zakončím: „Je toho sice málo, ale za mnohem vyšší cenu.“ A to se vyplatí!

V tuto chvíli sedím ve vlaku a je výluka. Napadá mě tedy poslední rada. Maturantům doporučuji dát si špagetovou a těstovinovou výluku, užijete si jich dost.

Punk je ovšem náročnost. Nemyslím si, že studuju něco úplně hardcore těžkého (bankovníctví), přesto mi to zatím jde asi jako opisování mého bývalého spolužáka u paní profesorky Olšovské.

Na gymplu jsem měl dvojky (známky...) skoro zadarmo, tady dře jako Ukrajinec v Česku na průběžné trojky.

Dovolu mi napsat ještě toto. Víím, že jsem byl strašný hajzlík a

pubertáček na gymplu, proto na to možná nemám právo, ale...

Važte si Vašich profesorů, opravdu Vám chtějí v naprosté většině jen pomoci. Dále, buďte za debily, ať se Vám druzí klidně smějí, ale učte se cizí jazyky. Já to pochopil ve čtvrtém ročníku a jsem rád aspoň za to. Ti z Vás, kdo to chápou již teď, v budoucnu vyhrají! Jděte za svým snem, udělejte pro to všechno a nebudete litovat. Vše je možné...

Pajda? Už ne, díky.

Oto Svider

Výročí

**Miloš
Macourek**

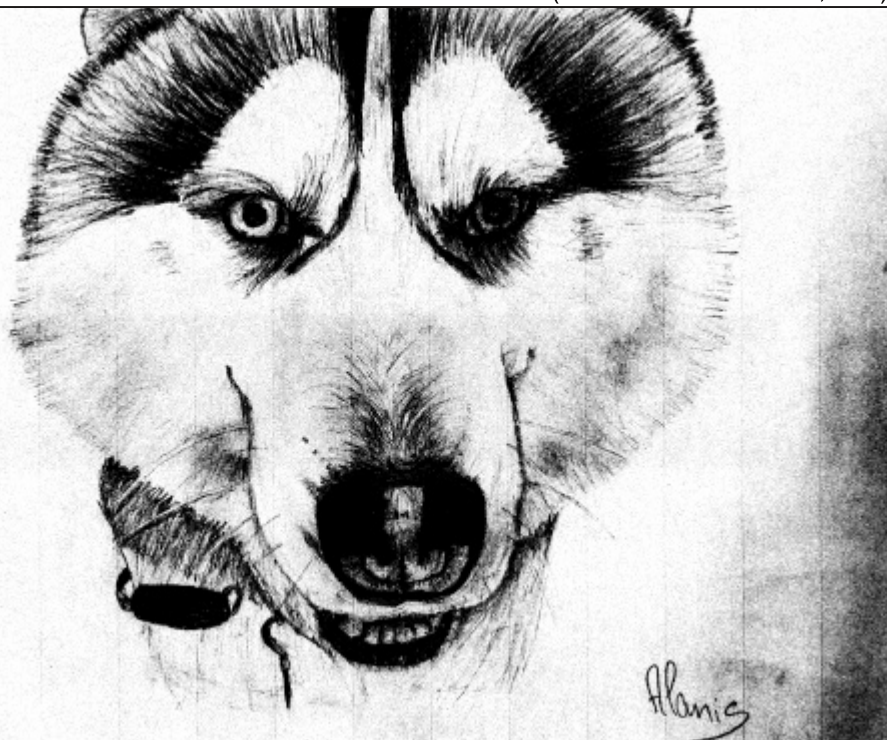
2. prosince 1926 se narodil spisovatel, režisér a scenárista Miloš Macourek. Studoval v Místku a v Ostravě. Je otcem mnoha postav - Macha, Šebestové, Arabely, létajícího Čestmíra aj. Byl také básníkem, cestovatelem a překladatelem. Zemřel v roce 2002.

Jednou, na začátku vyučování, přišel do třídy pan ředitel a řekl, milí žáci, tedy především vy, kteří jste novými členy našeho biologického kroužku, chci vám říci, že si můžete určit nějaké zvířátko, které byste rádi chovali pro

studijní účely, o peníze se starat nemusíte, škola vám to zvířátko koupí, hlavně se mezi sebou dohodněte, jakého živočicha byste chtěli vědecky pozorovat, a Šebestová řekla, prosím, nejlepší by byl asi slon, toho by mohl pozorovat i tadyhle Mach, protože je krátkozraký, ale pan ředitel řekl, ale Šebestová, Šebestová, slon není žádné zvířátko, slon stojí hromadu peněz, kde bychom na to vzali, měl jsem na mysli křečka nebo morče, že ano, no, pokračujte, pokračujte, a pan ředitel opustil třídu a paní učitelka pokračovala ve vyučování.

(kresba: A. Varmusová, 2. A)

Marcela Kantorová

Kdybyste se mohl/a vrátit v čase, studoval/a byste znovu učitelství?

Tak určitě.

Je pro Vás škola prací, koníčkem nebo zábavou?

Tři v jednom.

Přístupujete ke všem studentům stejně, nebo se ke svým oblíbeným chováte přátelštěji?

Snažím se jednat se všemi studenty na rovinu, a to očekávám také od nich.

Zkuste popsat jednou větou svůj styl učení:

S maximální snahou se snažím vysvětlit učivo tak, aby to žáci pochopili.

Jaké známky jste měl/a z předmětů, které učíte?

Vždy ty nejlepší.

Myslíte, že umíte vysvětlit studentům učivo srozumitelně a přitažlivě?

Snažím se, i když některé učivo se nikdy nestane srozumitelným.

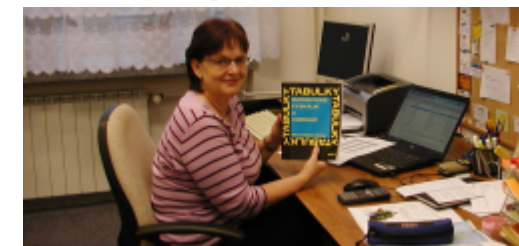
Odhadněte míru své oblíbenosti u studentů:

1, velmi oblíbený/á 2, oblíbený/á 3, neutrální 4, neoblíbený/á 5, velmi neoblíbený/á:

Tuto otázku musíte položit studentům.

Je nějaký sport, který jste nikdy nedělal/a, ale moc byste ho dělat chtěl/a?

Ne přímo sport, ale vždy jsem se chtěla zúčastnit soutěže pevnost BOYARD :-)

Které jídlo milujete a které nesnášíte?

Které jídlo miluji, výčet by se nevešel na stránku, ale nesnáším rajčata.

Jakou hudbu jste poslouchal/a jako maturant/ka?

ABBA, BONEY M, SMOKIE...

Kterou knížku jste četl/a nejvícekrát, který film jste viděl/a nejvícekrát?

MFCH tabulky :-), film – Princezna ze mlejna (se svými dětmi).

Které lidské vlastnosti odsuzujete?

Lež, faleš, přetvářka.

Co říkáte na současnou politickou situaci v ČR?

Mám jen jedno nervy :-)

u výsledku

(foto: Jindřich Močkoř)

Mít to trochu na háku

Lukáš HEJLÍK

- herec, moderátor
- nar. 27. 1. 1980 v Mostě
- rozvedený, má dceru

S jakým přáním jste v roce 2003 zakládal projekt Listování? Můžete říct po deseti letech činnosti, že se to přání naplnilo?

Když jsme dělali první knihu, vůbec jsme netušili, že odehrajeme 450 představení v roce, zpracujeme více než 80 titulů a budeme křížovat republiku od Trince po Cheb.

S projektem www.listovani.cz cestujete přes celou republiku, někdy čtete i třikrát denně v různých městech. Jak obtížné je překonat únavu a na té třetí štaci dát ještě do čtení nějaké emoce, aby Váš přednes měl "duši"?

Jasná věc, nejhorší jsou naopak dlouhé pauzy mezi představeními. A to nás přece dělá profesionály, aby to pořád mělo šťávu.

V autě najezdíte tisíce kilometrů, jakou hudbu při tom posloucháte?

Všechno možné a to je právě pak inspirace do různých LiStOVáNí.

V rozhovorech často zmiňujete knihu *Doppler* autora Erlenda Loea. Zkuste prosím doporučit Dopplera gymnazistům tak, aby neodolali a přečetli ji.

Musí stačit napsat jen to, že je to má nejoblíbenější kniha!

Pro scénické čtení si vybíráte převážně prozaické texty. Jaký je Váš vztah k poezii?

Byly doby, kdy jsem četl sbírku denně. Ale ta není dramatická. A my jsme dramatičtí. V LiStOVáNí se nesní, tam se žije! Můžou to být i poetičtější texty, ale musí to být akční!

V seriálu *Terapie* jste věrně zahrál vojenského agenta. Dokázal byste i v reálném životě pracovat na území nepřítelů a třeba navádět bomby na určené cíle?

Ne.

Prozradil jste na sebe, že chodíte na terapie k psychologovi, pomohlo Vám nějak, že jste už dřív terapii "prožil" ve stejnojmenném seriálu?

Ano, díky seriálu jsem zjistil, že to může být "příjemné", něco takového absolvovat. Lidi investují do masáže těla a netuší, že i masáž duše může být přínosná, příjemná, přívětivá.

V *Terapii* jste hrál s hereckým esem Karlem Rodenem? Čím Vás nejvíc překvapil?

Profesionalitou, která nebyla prvoplánová. Kdybych to prvoplánově posuzoval, říkal bych si, ty jo, ten Karel to vůbec neřeší, vůbec se nepřipravuje, vůbec to nemá promyšlené. Ale Karel tušil, co ho čeká - velmi náročná 90denní práce v ateliéru, tuny textu a velké nervové vypětí a to naprosto odhadl tím, že dělal vše pro to, aby se z toho nezbláznil. Až teď se na *Terapii* dívám a je to naprosto skvělé. Naopak já jsem v mnoha momentech,

které jsem měl podložené, vyšpekulované, mnohem křečovitější, je tam moc herecké práce, která prostě v dané chvíli spíše vadí.

Vadí Vám, že bulvární noviny rozebírají Vaše vztahy a osobní život?

To je součást hry, kterou člověk musí přijmout, Musí jen doufat, že ji přijmou i jeho blízcí, pro ně je to těžší.

Soudil byste se s bulvárem, kdyby tam o Vás vyšel velmi lživý článek?

Asi ne.

Jste velmi známou osobností zejména díky rolím v seriálech *Ordinace v růžové zahradě* a *Ošklivka Katka*. Iritují Vás neomalení fanoušci, kteří požadují podpis či fotku kdykoli a kdekoli?

Někdy mě štve ten styl, kterým si o fotku či podpis říkají, ale velmi často to také odrazí moji náladu.

Na škole Vás učil herec Jan Hartl, která jeho rada byla nejcennější?

Bylo jich mnoho. Ale je to herec, který nás naučil poslouchat a slyšet, teprve pak promluvit. Spousta herců mele, ještě než vůbec něco slyší.

Máte rád Woodyho Allena a Vaším hereckým vzorem je Javier Bardem. Jak se Vám tedy líbí film *Vicky Cristina Barcelona*?

Ano, také, ale líbí se mi všechny Woodyho filmy a styl jeho práce. Vlastně jeho žánr. A líbí se mi i to, že Bardem hraje tolik různých rolí a není to jen Bardem. Tedy jako herci u nás - díváme se na Lišku, Macháčka, Geislerovou - nedíváme se na role, které hrajou.

Řekl jste, že chcete natočit film o Baťovi. Zajímá Vás Baťa jako člověk, nebo spíš cítíte v tomto tématu velký filmařský

potenciál?

Líbí se mi to téma. Nikdo nebyl v Čechách víc. Nikdo už ho (tedy jejich rodinu) nepřekoná.

Kromě hraní ve Dvorním divadle jste i moderátorem. Bez které vlastnosti se dobrý moderátor neobejde?

Mít to trochu na háku.

Na facebooku máte skoro pět tisíc přátel, kolik máte přátel?

Nejbližších asi 5. Na FB 5 tisíc.

Ví se o Vás, že rozumíte přípravě kávy a dobře vaříte. Kdybyste si musel vybrat jen jedno povolání, byl byste kavárník, nebo kuchař?

To k sobě patří - mít café, kde se dělá jedno denní jídlo a dobrá káva.

(Exkluzivní rozhovor pro Gymtri zaznamenal R. Brauner)

